

ואם כן אימא לא - אמור שאין עור האליה נחשב כדבר שדרכו
לאכול. קא משמע לן המשנה שאין אומרים כן.
הגמרא מוכיחה שעור האליה אינו כאליה מתיבי - הקשו על רב
חסדא מברייתא. השוחט את העולה להקטיר בזה מעור שתחת
האליה חוץ למקומו, פסול ואין בו ברת, חוץ לזמנו, פיגול ותיבי
עליו ברת. אליעזר בן יהודה איש אבילים אומר ששום רבי יעקב,
וכן היה רבי שמעון בן יהודה איש כפר עיבוס אומר ששום רבי
שמעון, אחר עור בית פרסות - עור שברגלים מן הארכובה ולמטה
של בהמה יקה, ואחר עור הראש של עגל הרך - עגל פחות מכן
שנה, ואחר עור שתחת האליה, וכל שפגו חכמים במסכת חולין
גבי דיני טומאה במשנה (חולין סבב) ואלו שעורותיהן בבשר שמט
שם עורות הראויים למאכל מחמת רכותם, ואין לך להביא משם דבר
נוסף השייך כאן אלא עור של בית הבושת - בית הרחם של נקבה,
כל הערות הללו דינם כבשר, ולכן אם שחט קרבן עולה על מנת
להקטיר אחד מהם חוץ למקומו פסול ואין בו ברת, חוץ לזמנו
פיגול ותיבי עליו ברת.
הגמרא מסיימת את הקושיא: הרי שהברייתא שניה לענין עולה,
ומשמע עולה אין, כלומר, גבי עולה מחשבת הקטרת עור האליה
פוסלת, אבל זבח סתם ושכולל שאר מיני קרבנות לא שנה התנא
לומר שמחשבת הקטרת האליה פוסלת, כמחשבת הקטרת שאר
האימורין, ומשמע שעור האליה אינו חלק מהאימורין. בשלמא לרב
הונא, שעור האליה לאו כאליה לענין הקטרה, היינו דקתני עולה,
כי רק בעולה עור האליה נקטר, אלא לרב חסדא, שעור האליה
כאליה, ונקטר כשאר האימורין, קשה, מאי אידיא דתני עולה -
מדוע נקט התנא דווקא עולה, ליתני - שישנה זבח סתם.
מתוך רב חסדא: אמר לך רב חסדא, איבעית אימא הברייתא
עוסקת באליה של גדי ולא בשל כבש ולפיכך לא שנה בה התנא
זבח סתם אלא עולה דווקא, שהרי אין אליית הגדי בכלל
האימורין. ואיבעית אימא תני זבח, כלומר, יש להגיה את הברייתא
ולשנות בה זבח במקום עולה.
שנינו במשנתנו: פסול ואין בו ברת כו'.
הגמרא מבררת את מקור דין הפסול של מחשבת חוץ לזמנו וחוץ
למקומו: פתני טיילי שמחשבת חוץ לזמנו וחוץ למקומו פוסלת
האוכל מהקרבן שחישב עליו חוץ לזמנו ענוש כרת.
משיבה הגמרא: אמר שמואל, תרי קראי - שני פסוקים בתיבי בענין
זה, אחד ללמד על מחשבת חוץ לזמנו ואחד על מחשבת חוץ
למקומו. שואלת הגמרא: מאי היא - מה הם אותם שני המקראות.
משיב רבה: אמר רבה, נאמר (ויקרא י"ח) ואם האכל ואכל מבשר זבח
שלמים ביום השלישי לא ירצה המקריב אתו לא יחשב לו פיגול יהיה
והנפש האכלת ממנו עונה תשא, ואין הכתוב מדבר באכילה ממש,
אלא במחשב בשעת העבודה לאכול מזבח ביום השלישי, ומה
שכתוב ביום השלישי זהו שבא ללמד על פסול מחשבת חוץ לזמנו,
ומה שכתוב פיגול יהיה זהו מחשבת חוץ למקומו, ואף שלפי פשוטו
אין הפסוק מדבר בענין חוץ למקומו, אך כיון שהמקרא פיגול יהיה
מיותר הוא, יש לדורשו לרבות מחשבת חוץ למקומו, שגם היא
פוסלת. רבה דורש את המשך הפסוק: והנפש האוכלת ממנו עונה
תשא, עונה תשא היינו ענוש כרת, ואף שהפסוק עוסק בשני
ענינים, פסול מחשבת חוץ לזמנו ופסול מחשבת חוץ למקומו וכפי
שנדרש לעיל, אך כיון שכתוב ממנו משמע אחר ולא שנים, שאין
ענוש כרת אמור על שני הפסולים אלא על פסול אחד בלבד, והוא
פסול חוץ לזמנו, ולמעוטי חוץ למקומו, שהאוכל מקרבן הנפסל
במחשבת חוץ למקומו, אינו ענוש כרת.
הגמרא מקשה על הדרשה של רבה: ואימא - והרי אפשר לומר
לדופק, שיהנפש האוכלת ממנו זהו חוץ למקומו שדווקא עליו
ענוש בכרת, ולמעוטי חוץ לזמנו, שאין בו ענוש כרת אלא פסול
בלבד.
הגמרא מנסה לתרץ: סתתבא חוץ לזמנו עדיף מחוץ למקומו לענין
שנעמיד דווקא בו את המשך הפסוק שמוחיב כרת, משום דפתח ביה
- שהרי בו התחיל הפסוק.
ומשך בעמוד קג

כאליה דמי, שגם עורה נקטר.
שואלת הגמרא: והא כשחישב לאכול עור האליה וחוץ למקומו או
חוץ לזמנו קא מחשב סאבילת מנחה לאדם - מחשב על הדבר
שדינו להיות נאכל במנחה (על ידי ההקטרה) שיאכלנו אדם, ומדוע
מחשבה כזו פוסלת.
מבאר שמואל: אמר שמואל, הא סני - מי שנה משנה זו, רבי
אליעזר הוא, האמר מחשבת סאבילת מנחה לאכילת אדם
ומאבילת אדם לאכילת מנחה, דתנן (לקמן לה) השוחט את הזבח
על מנת לאכול חוץ למקומו או חוץ לזמנו דבר שאין דרכו לאכול
אלא להקטיר, והיינו אימורין, וכן השוחט להקטיר חוץ למקומו או
חוץ לזמנו דבר שאין דרכו להקטיר אלא לאכול, כגון כשר, כשר,
שאין זו מחשבה הפוסלת, ורבי אליעזר פוסל.
הגמרא מקשה: במאי איקימתא - במה העמדת את המשנה, העמדת
ברבי אליעזר, אם כן אימא - אמור סיפא של משנה זו (לקמן סבב) זה
הכלל, כל השוחט והמקבל והפולד והזורק על מנת לאכול דבר
שדרכו לאכול ולהקטיר דבר שדרכו להקטיר חוץ למקומו, פסול,
חוץ לזמנו, פיגול, וחיבים עליו כרת. מבואר שאם חישב לאכול דבר
שדרכו לאכול, אין - כן (מחשבה זו פוסלת), אבל חישב לאכול דבר
שאין דרכו לאכול אלא להקטיר, לא פוסלת מחשבה זו. ודברים אלו
אתאן לרבנן - באים בשיטת רבנן החולקים על רבי אליעזר. נמצא
לפי שמואל שרישא דברי רבי אליעזר וסיפא דברי רבנן. וקשה לומר
כן.
משיב שמואל: אמר ליה שמואל למקשן, אין - אכן, רישא רבי
אליעזר וסיפא רבנן.
שיטה אחרת בביאור משנתנו: רב הונא אמר, עור אליה לאו
כאליה דמי לענין ההקטרה, המחשב לאכול מעור האליה, מחשב
לאכול דבר שדרכו לאכול, ולכן מחשבה זו פוסלת. אמר רבא, מאי
מעטא דרב הונא. ומשיב נאמר בענין הקטרת האימורין של כבש
(ויקרא י"ח) והקריב מנחה השלמים אשה לה חלבו האליה תמימה
וגר, והרי זה כאילו כתוב שיקריב חלב האליה, ולמדנו שאין בכלל
מצות ההקטרה אלא חלב האליה ולא עור האליה.
שיטה השלישית בביאור משנתנו: רב חסדא אמר, לעולם עור
האליה של כבש כאליה דמי שגם עליו נאמרה מצות ההקטרה.
והבא במאי עסקינו, באליה של גדי, שאינה קריבה על המזבח,
והיא כשאר הבשר, ומיושבים דברי משנתנו, שמחשבת אכילה בו
פוסלת.
הגמרא מבררת מדוע נחלקו האמוראים: בולחו - כולם בשמואל לא
אמרי, משום שלדעתם רישא רבי אליעזר וסיפא רבנן לא מוקמי
- אין ראו להעמיד.
שמואל ורב חסדא קרב הונא לא אמרי, משום שעור אליה כאליה
דמי, קא משמע להו - משמע להם.
שואלת הגמרא: קרב חסדא מאי מעטא לא אמרי שאר האמוראים.
משיבה הגמרא: משום שלדבריו קשה, מאי קא משמע לן המשנה,
הרי לא השמיעה אלא שלענין אכילת אדם עור אליה כאליה דמי,
שראי לאכילה מחמת רכותו, וכשחישב לאכול למחר כאילו חישב
על כזית מבשרו. וכבר תנינא זאת במשנה בחולין (סבב), ואלו
שעורותיהן בבשר, וברבי תנינא זאת במשנה בחולין (סבב), ואלו
כמאכל לענין דיני טומאה ומונה המשנה את הדברים שבכלל זה,
ומזכירה ביניהם עור שתחת האליה - עור שבחלק הפנימי (הסטוך
לגוף) של האליה, שאין שם שיער והוא רך.
הגמרא מיישבת את שיטת רב חסדא: ורב חסדא סובר דאיצטרף
להשמיע שגם לענין קדשים עור האליה נחשב מאכל, דסלקא דעתך
אמינא, הני טיילי שנאמר בחולין שעור האליה ראי לאכילה, הוא
לענין טומאה, דרביך - שכיון שהוא רך מצטרף מצטרף לשיעור
טומאה, אבל תבא לענין קדשים אימא - אמור שאינו נחשב כדבר
שדרכו לאכול, משום שנאמר במתנות הכהונה (מסעי י"ח) לכל
קדשי בני ישראל לך נתתם למשחה, ולמשחה היינו לנדולה,
שהיו אוכלים אותם כדרך שהמלכים אוכלין, ולא עבדי מלכים
דאכלי הכי - ולא רגילים מלכים לאכול כך, שאין דרכם לאכול עור,

המשך ביאור למס' זבחים ליום רביעי עמ' א

1 הגמרא דוחה: אדרבתי, חוץ למקומו עדיף להעמיד בו כרת, משום
2 דסמיה ליה - שפסול חוץ למקומו נאמר בסמיכות לסיום הפסוק
3 המחייב כרת.
4 הגמרא מביאה דרשה אחרת: אלא אמר אביו, כי אתא - כשבא
5 אלינו רב יצחק בר אבדימי [אמר, שרב] סמיה - סמך אדתי
6 תנא - על מה ששנה התנא בברייתא (ראה ת"כ צו פרק יג), בשהוא

7 אומר ו'אם האכל יאכל ביום השלישי פגול הוא לא ירצה' בפרשת
8 'קדושים תהיו' (ויקרא יט ז), שאין תלמוד לומר - אין מלמדנו
9 הכתוב על מחשבת חוץ לזמנו וכפי שראוי היה לפרשו לכאורה),
10 שהרי כבר נאמר לעיל (שם י יח) 'ואם האכל יאכל מבשר זבח
11 השלמים ביום השלישי, ומשם כבר למדנו על מחשבת חוץ
12 לזמנו,

1 דָּרְסִי לִיה נותר לחוץ לזמנו ב'ז' - בזמן רב'מה, ולכן ניתן ללמוד
 2 גזירה שוה זו, אבל אם נעמיד את הפסוק הארוך בחוץ למקומו, לא
 3 נוכל ללמוד עליו גזירה שוה מנותר, שהרי אין דמיון ביניהם.
 4 הגמרא דוחה אֲרִיבָה, אֲרִיבָה בחוץ למקומו, וְשִׁלְשִׁי דְקָרְוִישִׁים
 5 תְּהוּוּ מִסְתַּבֵּר להעמיד בחוץ לזמנו, שמשום דָּרְסִי לִיה סְמִיכָה וְקָא
 6 סְמִיכָה לִיה - שמשום שחוץ לזמנו דומה לנותר נסמך אליו ומתמעט
 7 מהמיעוט האמור בנותר, שכתוב (שם טו טז) 'זאכליו עזנו ישא', שמשמע
 8 דווקא על נותר חייב כרת ולא על חוץ לזמנו, ואף על פי שהוא דומה
 9 לו אין דינו כנותר.
 10 הדרשה הקודמת לא נתיישבה, והגמרא מביאה דרשה אחרת: אֵלֶּא
 11 אֲסָר דָּבָא, בְּלוּהוּ בִּן חוץ לזמנו ובין חוץ למקומו, סְפָרָא אֲרִיבָה
 12 אֲתִינן - מפסוק הארוך נלמדים, שעל חוץ לזמנו חייב כרת אבל לא
 13 על חוץ למקומו (וכמו שדרש רבה בתחילת הסוגיא (ע"ט), דְּכִתִּיב (שם
 14 : טו) 'זָאֵם הָאֵבֶל יֵאָכֵל מִבְּשָׂר זָכַח שְׁלֵמוֹ בְּיוֹם הַשְּׁלִישִׁי לֹא יִרְעָה
 15 דְּמִקְרִיב אִתּוּ לֹא יִחָשֵׁב לוֹ פִּגּוּל וְזִזְהָ וְהִפְשֵׁה הָאֵכֶלֶת מִמֶּנּוּ עֲוֹנָה
 16 תִּשָּׂא, רבא מביא ברייתא הדרושת את הפסוק: 'הָאֵכֶל יֵאָכֵל, בְּשִׁשִּׁי
 17 אֵכֶלֶת אֲדָם, וְכֵן חִיֵּשֵׁב לֵאבּוּל בִּשְׂר לֵאחֵר זִמְנו, וְאֵחֵר אֵכֶלֶת
 18 סְבִיבָה, כֵּן חִיֵּשֵׁב לְהַקְטִיר אִימורֵךְ לֵאחֵר הַזֶּמֶן, בְּשִׁתִּיךְ נַעֲשֵׂה פִּיגּוּל.
 19 מִבְּשָׂר זָכַח שְׁלֵמוֹ, וְהִקְשָׁה הַכְּתוּב כֹּל הַזְּבָחִים לְשִׁלְמִים, מִה שְׁלֵמִים
 20 יֵשׁ בָּהֶם סְפָגְלִין וְסַתְּפָלִין, שֶׁהֵם הוּא הַמִּפְגַּל (שעל ידי שחיטת
 21 בשעת עבודת הים מחשבת חוץ לזמנו, עושה את הקרבן פיגול)
 22 וְהַבֶּשֶׂר וְהַאִימורֵךְ מִתְּפַגֵּל (שהם נעשים פיגול על ידי המחשבה
 23 שבעבודת הים), וְהֵינּוּ שִׁישָׁם שְׁנֵי חֲלָקִים בְּקָרְבָן, אֶחָד הַמְתִּיר וְאֶחָד
 24 הַצִּיּוֹר, שֶׁהֵם מְתִיר אֶת הַבֶּשֶׂר בְּאֵיכֶלָה וְאֶת הַאִימורֵךְ בְּהַקְרָבָה,
 25 הַמְחַשְׁבָה בַּעֲבוּדַת הַמְתִּיר (הדם) עושה את הניתר פיגול, אֵף כֹּל
 26 הַקְרָבֹת שְׁנוּהָ בָהֶם דִּין פִּיגּוּל, אִין כִּלְלֵם אֵלֶּא אִלוֹ שִׁישׁ בָּהֶם
 27 חֲלָקִים סְפָגְלִין וְסַתְּפָלִין, אֵבֶל סוּגֵי מִנְחֹת הַנְּקֻטְרוֹת כְּלִיל, וְאִין בָּהֶם
 28 שְׁנֵי חֲלָקִים, שִׁזְיָה אֶחָד הַמְתִּיר וְאֶחָד הַצִּיּוֹר, אִין נִדְּוָה בָּהֶם דִּין
 29 פִּיגּוּל.
 30 'בְּיוֹם הַשְּׁלִישִׁי, זֶה חוץ לזמנו, כְּלוּמָר, שֶׁהַפְּסוֹק מְדַבֵּר בַּפְּסוּל שֶׁעַל
 31 יָדֵי מַחֲשַׁבַת חוץ לזמנו.
 32 לֹא יִרְעָה, מִשְׁמַע שְׁמוּזָכֵר בּוֹרִיקָה, שֶׁלֹּא תוֹדֵה זִרְיקָה קָרְבָן זֶה
 33 (שחיטת בו מחשבת פיגול) מִרְעָה, וְכִין שְׁכַתּוּבָה לִשְׁוֹן 'הִרְעָה'
 34 בְּקָרְבָן פְּסוּל כְּמוֹ שְׁכַתּוּב כְּכֶשֶׁר, לְמַדּוֹ שֶׁבְּהִרְעָאתָ בְּשִׂי בִּן הִרְעָאתָ
 35 פְּסוּל, וְהֵינּוּ, וְזֶה הִרְעָאתָ בְּשִׂי אֵינָה נִקְרָאת הִרְעָאתָ עַד שִׁקְרִיבּוֹ
 36 כֹּל סִתְּוִיוֹ, אֵף הִרְעָאתָ פְּסוּל אֵינָה נַעֲשִׂית עַד שִׁקְרִיבּוֹ כֹּל
 37 סִתְּוִיוֹ, כְּלוּמָר, שֶׁאִין הַפִּיגּוּל נִקְבַע עַד שִׁיזְרַק הָדָם, וְעַד לִזְרִיקַת
 38 הָדָם מַחֲשַׁבַת פִּיגּוּל תְּלוּיָה וְעוֹמֶדֶת, שֶׁאִם חִיֵּשֵׁב מַחֲשַׁבַת פִּיגּוּל בְּשַׁעַת
 39 הַשְּׁחִיטָה, וְלֵאחֵר מִכֵּן לֹא קָרְבוֹ מִתִּירָיו, וְכֵן שֶׁנִּשְׁפָּךְ הָדָם, בְּטַל
 40 הַפִּיגּוּל.
 41 'הַקְרִיב', מִכָּאן שֶׁבְּהַקְרָבָה הוּא נִפְגַּל, וְהֵינּוּ מַחֲשַׁב בְּשַׁעַת
 42 הַהַקְרָבָה לֵאבּוּלוֹ בְּיוֹם הַשְּׁלִישִׁי, וְאֵינּוּ נִפְגַּל בְּשִׁלְשִׁי מִנְשָׁה, שֶׁאִם
 43 בְּהַקְרָבָה לֹא חִיֵּשֵׁב עַל מִנְתָּ כֵּן, וְאֵבֶל מִמֶּנּוּ בְּיוֹם הַשְּׁלִישִׁי, אִין הַקְרָבָן
 44 נִפְגַּל לְמַפְרַע, שְׁכֵן נִדְּרַשׁ מִה שְׁכַתּוּב לֹא יִרְעָה הַמְקָרִיב, שֶׁלֹּא תִּהְיֶה
 45 זִרְיקָתוֹ מִרְעָה אִם עַל מִנְתָּ כֵּן הַקְרִיבּוֹ. זֶהוּ הַמְקָרֵךְ שֶׁהַפְּסוֹק מְדַבֵּר
 46 בַּפְּסוּל מַחֲשַׁבָה.
 47 'אוֹתוֹ', מִכָּאן שֶׁבְּקִבְּהָ הַקְּתוּב כְּרִיב, וְאֵינּוּ כְּרִיב בְּבִתּוֹן הַמְקָרִיב אֶת
 48 הַקְּרִיב, וְנִצְרָךְ לִדְרוֹשׁ כֵּן כִּי שֶׁלֹּא תִּפְרַשׁ שֶׁהַכּוֹן הַמְקָרִיב אֶת הַקְּרִיב
 49 בַּמַּחֲשַׁבַת פִּיגּוּל, הוּא שְׁנֵאמַר עַלֵּי לֹא יִחָשֵׁב, וְהֵינּוּ שֶׁלֹּא יִחָשֵׁב עוֹד
 50 בְּבִהוּנָה אֵלֶּא יִפְסַל מִלְּבַדָּה. וְלְמַדּוֹ מִמָּה שְׁכַתּוּב 'אוֹתוֹ', שֶׁהוּבָה הוּא
 51 זֶה שֶׁלֹּא יִחָשֵׁב, וְלֹא הַכּוֹן.
 52 לֹא יִחָשֵׁב, מִכָּאן

1 ואם אינו ענין לחוץ לזמנו, תהוה לענין חוץ למקומו, שבא ללמד
 2 שגם היא פוסלת, אבל אין מה כרת, כי אף על פי שכתוב אחריו ויקרא
 3 וְאֵכֶלֶי עֲזוֹ יִשָּׂא כִּי אֵת קִרְשׁ ה' חִלָּל וְנִכְרַתָּה הַנֶּפֶשׁ הַזֹּאת
 4 מִעַמּוּקָי, אִין פְּסוּק זֶה מְדַבֵּר אֵלֶּא בְּנֹתֵר מִנְשָׁה, שֶׁעֵינֵינוּ מְזַכֵּר לְפָנֵינוּ
 5 כֵּן, וְסִמְיָם דְּחִסְמָא גַּבֵּי כַּרְתָּה שֶׁל נֹתֵר וְאִמַר 'וְאֵכֶלֶי עֲזוֹ יִשָּׂא',
 6 שֶׁמִּשְׁמַע שְׁדוּקָא הַאוּבֵל נֹתֵר חֵיֵב כַּרְתָּה וְלִסְעוּשִׁי אוּבֵל מִקְרָבָן
 7 שֶׁנִּפְסַל בַּמַּחֲשַׁבָה חוץ לִמְקוּמוֹ, שֶׁאֵינֵנוּ בְּכַרְתָּה.
 8 הַגְּמָרָא מַקְשָׁה עַל סִימָה הַדְּרִישָׁה וְאִימָא ש'וְאֵכֶלֶי עֲזוֹ יִשָּׂא' זֶהוּ
 9 עֲזוֹשׁ שֶׁל חוץ לִמְקוּמוֹ שֶׁהֵינּוּ בִּן מְדוּבֵר בַּפְּסוּק שֶׁלְפָנֵינוּ כֵּן, וְלִסְעוּשִׁי -
 10 וְכַתּוּב 'אוּבֵלֵי לְמַעַט נֹתֵר מְכַרְתָּה.
 11 הַגְּמָרָא מְנַסָּה לְתַרְץ: סְפָרָא נֹתֵר הוּא לִיה לְאוֹקְסִי בְּכַרְתָּה -
 12 מִסְתַּבֵּר לְהַעֲמִיד אֶת הַפְּסוּק שֶׁל כַּרְתָּה דוּקָא בְּנֹתֵר, כִּי שְׁכַתּוּב
 13 לְמִנְקָר - לְלַמּוֹד מִמֶּנּוּ גִזְרָה שׁוֹה 'עוֹן' 'עוֹן' 'עוֹן' לְחוּץ לְזִמְנו, שְׁכָאן כְּתוּב
 14 (שם טו טז) 'זָאֵכֶלֶי עֲזוֹ יִשָּׂא וְגַר וְנִכְרַתָּה וְבַחֲוֵץ לְזִמְנו כְּתוּב (שם י טו)
 15 'עֲוֹנָה תִּשָּׂא', וְאִם נִעְמִיד כָּאן בְּנֹתֵר, נוּכַל לְלַמּוֹד מִכָּאן בְּגִזְרָה שׁוֹה
 16 ש'עֲוֹנָה תִּשָּׂא' שֶׁל מַחֲשַׁבַת חוץ לזמנו פִּירוּשׁוֹ כַּרְתָּה, מִכֵּיּוֹן דָּרְסִי לִיה
 17 נֹתֵר לְחוּץ לְזִמְנו ב'ז' - בְּזִמְן רַב'מָה, שֶׁשְׁנֵיהֶם נִפְסָלִים בַּזֶּמֶן,
 18 וְשְׁנֵיהֶם נִדְּוִינִים בְּבִמְתָּה, אִף וְלִפְנֵיךְ, אֵף שֶׁזִּזְיָה מִקְּדָם לְהַפְסוּתָהּ, שְׁאוּלֵי
 19 נִלְמַד פִּירוּשׁ לְנִשְׂאֵת עַן שֶׁל חוץ לזמנו בְּגִזְרָה שׁוֹה 'עוֹן' 'עוֹן'
 20 מִטּוֹמְאָתָה בֶּשֶׂר, שֶׁשֶׁם כְּתוּב (שם כו לו) 'וְנִשָּׂא אַחֲרָיךְ אֶת עוֹן הַקְּדוּשִׁים',
 21 וְכֵן שֶׁשֶׁם אִין כַּרְתָּה אֵלֶּא אִיסוּר בְּלַבָּד, אִין בַּחוּץ לְזִמְנו לֹא יַעֲשֵׂה
 22 בְּכַרְתָּה, יֵשׁ לְחִשְׁבֵי, שֶׁעִרְפָּה לְלַמּוֹד חוץ לזמנו מְנֹתֵר, שֶׁהוּא דוּמָה
 23 לְחוּץ לְזִמְנו בְּזִמְן רַב'מָה, אֵבֶל טּוֹמְאָתָה בֶּשֶׂר אֵינָה דוּמָה לְחוּץ לְזִמְנו.
 24 אֵבֶל אִם הֵינּוּ מִעַמִּידִים אֶת הַפְּסוּק כָּאן וְיִקְרָא טו טז בַּחוּץ לְמִקְוָמוֹ,
 25 וְהֵינּוּ רַבִּינִים לְלַמּוֹד מִמֶּנּוּ גִזְרָה שׁוֹה 'עוֹן' 'עוֹן' לְחוּץ לְזִמְנו, וְהֵינּוּ
 26 מַקְשִׁים שְׁאוּלֵי נִלְמַד בַּמִּקְּדָם כִּי 'עוֹן' 'עוֹן' מִטּוֹמְאָתָה, לֹא הֵינּוּ יוֹבֵלִים
 27 לְחוּץ לְזִמְנו לְזִמְנו דוּמָה לְחוּץ לְמִקְוָמוֹ בְּזִמְן רַב'מָה, שֶׁהֵינּוּ אִין
 28 פְּסוּלוֹ שֶׁל חוץ לִמְקוּמוֹ תְּלוּי בַּזֶּמֶן, וְכֵן אֵינֵנוּ נִדְּוָה בְּבִמְתָּה, אֵלֶּא וְהֵינּוּ יֵשׁ
 29 לְנוֹ לְהַעֲמִיד אֶת הַפְּסוּק כָּאן בְּנֹתֵר דוּקָא.
 30 דוּחָה הַגְּמָרָא: אֲרִיבָה, חוץ לִמְקוּמוֹ הוּא לִיה לְאוֹקְסִי בְּכַרְתָּה כִּי
 31 שְׁכַתּוּב לְמִנְקָר 'עוֹן' 'עוֹן' 'עוֹן' לְחוּץ לְזִמְנו, שֶׁגַּם בַּחוּץ לְזִמְנו חֵיֵב כַּרְתָּה,
 32 דָּרְסִי לִיה חוץ לזמנו לחוץ למקומו כארבע פנים, וְהֵינּוּ בַּמְקָרִישׁ -
 33 ב'מַחֲשַׁבָה, קִצְתָּה, דִּבְהַ, שְׁלִישִׁי, כְּלוּמָר, שֶׁשְׁנֵיהֶם פְּסוּלִים
 34 בַּמַּחֲשַׁבָה, וְאִם חִיֵּשֵׁב בַּמְקָדָם נִפְסַל כִּלּוֹ, וְשְׁנֵיהֶם נִפְסָלִים בַּעֲבוּדַת
 35 הָדָם, וְכַשְׁנֵיהֶם נִאֵמַר 'שְׁלִישִׁי'. וְלִכֵּן עִרְפָּה לְלַמּוֹד גִּזְרָה שׁוֹה לְחוּץ
 36 לְזִמְנו מִחוּץ לְמִקְוָמוֹ וְלֹא מִטּוֹמְאָתָה, שֶׁאִין עֵינֵן טּוֹמְאָה דוּמָה לְחוּץ
 37 לְזִמְנו.
 38 הַגְּמָרָא מְתַרְצָת בְּאוּפֵן אַחֵר מְדוּעָה מִעַמִּידִים אֶת הַכַּרְתָּה וְיִקְרָא טו טז
 39 דוּקָא בְּנֹתֵר וְלֹא בַּחוּץ לְמִקְוָמוֹ: אֵלֶּא אִמַר רַבִּי יוֹחָנָן הֲגַי - שֶׁנֶּה
 40 זְכָרִי בְּרַ לִי, אֲתָמָה - בָּאָה גִזְרָה שׁוֹה 'קִרְשׁ' 'קִרְשׁ', כְּתִיב וְהָכָא
 41 'זָאֵכֶלֶי עֲזוֹ יִשָּׂא כִּי אֵת קִרְשׁ ה' חִלָּל וְנִכְרַתָּה' וְגַר וְכַתִּיב הָהֵם -
 42 וְכַתּוּב שֶׁם (שם כו לו) 'וְשִׁרְפַת אֶת הַנֹּתֵר בְּאֵשׁ וְגו' לֹא יֵאָכֵל כִּי
 43 קִרְשׁ הוּא, מִה לְהֵלֵךְ מְדוּבֵר בְּנֹתֵר אֵף כָּאן מְדוּבֵר בְּנֹתֵר, וְסִמְיָם
 44 רְחִסְמָא גַּבֵּי כַּרְתָּה שֶׁל נֹתֵר וְאִמַר 'וְאֵכֶלֶי עֲזוֹ יִשָּׂא', לְמִסְעוּשִׁי חוץ
 45 לְמִקְוָמוֹ מְכַרְתָּה.
 46 מַקְשָׁה הַגְּמָרָא: וְסָא הָיִית - וְנֵה רֵאִית דְּקָרָא אֲרִיבָה - שֶׁהַפְּסוּק
 47 הָאֲרוּךְ (וְהֵינּוּ הַפְּסוּק שֶׁל פִּרְשָׁתָה עוֹ וְיִקְרָא טו טז) שֶׁהוּא אֲרוּךְ יוֹתֵר
 48 הַעֲמִידָה בַּחוּץ לְזִמְנו, וְשִׁלְשִׁי - הַפְּסוּק זָאֵם הָאֵבֶל יֵאָכֵל בְּיוֹם
 49 הַשְּׁלִישִׁי וְגַר אֲנָא - דְּפָרְשִׁית 'קִרְשִׁים' תְּהוּוּ הַעֲמִידָה בַּחוּץ
 50 לְמִקְוָמוֹ, אִיפּוֹךְ אֲנָא - אֲהַפּוּךְ אֵינִי, וְיִצָּא שֶׁהַפְּסוּק הָאֲרוּךְ (שְׁכַתּוּב כְּתוּב
 51 כַּרְתָּה) נִאֵמַר בַּחוּץ לְמִקְוָמוֹ, וְהַקְּצֵר בַּחוּץ לְזִמְנו וְלֹא יִהְיֶה כוּהַ כַּרְתָּה.
 52 הַגְּמָרָא מְנַסָּה לְתַרְץ: סְפָרָא אֲרִיבָה בַּחוּץ לְזִמְנו, דְּגַמְר - שֶׁנִּלְמַד
 53 שְׁנִשְׂאֵאוֹת עַן הַכְּתוּבָה בִּן הֵינּוּ כַּרְתָּה בְּגִזְרָה שׁוֹה 'עוֹן' 'עוֹן' סְנוּתָה,